

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. С., 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН

СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Радка Д. Дражева Първанова

Членове: Пламен Д. Стефанов
Гергана Огн. Симеонова

при участието на секретаря Нина Б. Кънчева

в присъствието на прокурора Д. Г. Г.

като разгледа докладваното от Пламен Д. Стефанов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20242200600002 по описа за 2024 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С Присъда № 155/26.10.2023 год., постановена по НОХД № 298/2023 год. по описа на Районен съд – С., подсъдимият Л. Ц. Л. с ЕГН ***** е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 129, ал.2, вр. ал.1 от НК - за това, че на 01.09.2022 г. в гр. С. причинил на Р. Ю. М. средна телесна повреда, изразяваща се в „Счупване на челюст, което затруднява дъвченето и говоренето“.

На подсъдимия Славов на основание чл. 54 от НК му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, което на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено за изпитателен срок от три години.

С присъдата подс. Л. е осъден да заплати на Р. Ю. М. направените по досъдебното производство разноски в размер на 3000 /три хиляди/ лева, представляващи направени разноски-платено адвокатско възнаграждение по делото и по сметка на ОД на МВР-С. направените по досъдебното производство разноски в размер на 606,95 лева/шестотин и шест лева и деветдесет и пет стотинки/.

С присъдата подс. Л. е осъден да заплати на направените по съдебното производство разноски в размер на 70/седемдесет/лева по сметка на РС-С..

Срещу така постановената присъда е постъпила въззивна жалба от адв. М. К. от АК – С., в качеството му на защитник на Л. Ц. Л., в предвидения от закона срок. Във въззивната жалба се изразява несъгласие с атакуваната присъда, като счита същата за незаконосъобразна и постановена при

съществено нарушение на процесуалните правила.

В допълнението към въззивната жалба е посочено, че е допуснато нарушение в досъдебното производство на чл.107, ал.2 от НПК, като са събирани единствено доказателства, разобличаващи подсъдимия и отегчаващи неговата вина, и не са събирани доказателства в обратна насока. На следващо място се оспорва като доказателство изгледания в съдебно заседание пред първоинстанционния съд видеоклип доколкото според защитата този видеозапис не е веществено доказателство и не следва да бъде кредитиран при постановяване на присъдата.

Иска се от въззивния съд да оправдае подсъдимия, като алтернатива се иска изменение на присъдата, като се приеме наличието на афект или, че деянието е извършено от подсъдимия при самоотбрана.

В съдебно заседание въззивникът Л. Ц. Л., редовно призован, се явява лично и с адв. К. от АК – С.. Моли съдът да постанови оправдателна присъда, като твърди, че не е отишъл в жилището на пострадалия директно, а е отишъл за пореден път да ги пита какво се случва и е започнало чупене на колата му, после схватка между тях.

Защитата сочи, че присъдата на РС - С. е неправилна и моли въззивният съд да я отмени, излага, че не е убеден в доказаността на обвинението. Посочва, че с оглед събраните по делото доказателства от страна на въззивника, е налице извършването на деянието при афект или самоотбрана. Соци, че всичките тези съображения налагат подзащитният му да бъде оправдан.

Въззиваемият Р. Ю. М., редовно призован, се явява, като се придържа към становището на защитника си.

Процесуалния представител на постр. Л. - адв. К. от АК-Я. моли съда да остави жалбата без уважение, като неоснователна, а присъдата да се потвърди, като правилна и законосъобразна.

Представителят на Окръжна прокуратура - С., дава становище да бъде постановено решение, с което да се потвърди присъдата на първата инстанция, като правилна, обоснована и законосъобразна, развива доводи и съображения в тази връзка.

Настоящата инстанция, като съобрази постъпилата жалба, становищата на страните и събраните по делото доказателства пред РС-С. и след като провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт, намира за установено следното:

Въззивникът-подсъдим Л. Ц. Л. е роден на 05.05.1985г. в гр. С., където е адресно регистриран на адрес кв. „Клуцохор“ бл.1, вх. „Д“, ап.3. Живее от дълги години на вилата си № 904 в местността „Бадемлика“ заедно с децата и бившата си съпруга. Подсъдимият е със средно образование, не е осъждан, управител е на търговско дружество „Ния Транс 85“ ЕООД-С., извършващо международна транспортно дейност. В съседство с неговата вила живеело семейството на пострадалия Р. Ю. М.. Пострадалият отглеждал кобила с конче, които били пуснати свободно и влизали в чужди дворове, включително и в двора на подсъдимия Л.. Животните вдигали шум с поставените си хлопци. По тази причина подсъдимият е отправял често забележки към пострадалия и отношенията им били влошени.

Вечерта на 01.09.2022г., подс. Л. бил във вилата си заедно със свид. Л.Ч. и съпруга ѝ, когато чули кучетата в двора да лаят. Тримата излезли навън и

видели кончетата на пострадалия М. в двора на подсъдимия Л..

Подсъдимият Л. се качил ядосан в автомобила си и отишъл до дома на постр. М.. Спрял пред дома на пострадалия и псувайки влязъл в къщата през незаключената врата. Влизането в жилището на пострадалия е станало около 22 часа на 01.09.2022г., като подсъдимият носел в ръката си гумена палка. Същият се насочил към пострадалия Р. М., псувайки и наричайки го „циганин“. Когато стигнал до пострадалия М., подсъдимият му нанесъл с гумената палка три удара, които попаднали в ръката, в ребрата и в лицето на пострадалия. В момента на побоя в стаята е бил свид. М. М. и с мобилния телефон е заснел случилото се. В стаята, където станал побоя дошли роднини на пострадалия, които живеели в къщата, въоръжени с колове. Подсъдимият се изплашил и избягал. Свид. М. М. позвънил в полицията и съобщил за инцидента. На място пристигнал полицейски екип. Свидетелят Н. от полицейския екип провел беседа с пострадалия и неговите роднини, видял кръв по устната на постр. Р. М., но в конкретния момент пострадалият отказал медицинска помощ. Малко по-късно пострадалият почувствал силна болка в челюстта вляво и на следващия ден сутринта посетил МБАЛ-С., където бил приет в отделение при лицево-челюстна хирургия. Установена била разкъсно - контузна рана в областта на долната устна и фрактура на долната челюст на пострадалия.

Съгласно заключението на назначената и приета по делото съдебномедицинска експертиза, на пострадалия е било причинено травматично счупване на долната челюст на две места, без дислокация на фрагментите и без промени в оклузията на горната и долната челюст, наложило извършването на оперативно лечение с междучелюстна фиксация, довело до трайно затруднение на отхапването, дъвченето и говора за дълъг период от време, като това увреждане осъществява смисъла на медико биологичния признак „Счупване на челюст, което затруднява дъвченето и говоренето“. Според вещото лице, счупването е от травматично естество и се дължи на силен удар в лицето, респ. в областта на долната челюст с твърд предмет.

В заключението си вещото лице е посочило, че вследствие на нанесения му побой, пострадалият М. е получил също разкъсно-контузна рана на долната устна, разположена срединно в областта на лигавицата и полулигавицата, което е наложило хирургическа обработка и шев и контузия на лявата ръка с наличие в долната половина на предмишницата ѝ, по нейната задна повърхност на повърхностна рана с размери 4-5 мм., които наранявания осъществяват медико-биологичния признак „Временно разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК“, както и „болка и страдание“.

Настоящият състав приема, че телесното увреждане, изразяващо се в травматично счупване на долната челюст на две места, без дислокация на фрагментите и без промени в оклузията на горната и долната челюст, наложило извършването на оперативно лечение с междучелюстна фиксация, довело до трайно затруднение на отхапването, дъвченето и говора за дълъг период от време е в причинна връзка с действията на подсъдимия Л., който е нанесъл удар с гумената палка в областта на лицето на пострадалия.

Настоящата инстанция приема за установена тази фактическа обстановка, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

При така установената фактическа обстановка, настоящата инстанция счита, че е налице престъпление по чл. 129, ал. 1 от НК, осъществено от обективна и субективна страна от подсъдимия Л. Ц. Л.. От обективна страна същият на 01.09.2022 г. в гр. С. е причинил на Р. Ю. М. средна телесна повреда, изразяваща се в „Счупване на челюст, което затруднява дъвченето и говоренето“, а от субективна страна е действал при условията на пряк умисъл, тъй като е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е настъпване на неговите съставомерни последици, и е искал тяхното настъпване.

Събраните по делото доказателства налагат единствения логичен извод, че описаното телесно увреждане е в причинна връзка с поведението на подсъдимия и удара, който е нанесъл на пострадалия. Изложената по-горе фактическа обстановка се потвърждава, както от показанията на пострадалия, така и от показанията на свидетелите- св. М. М., Л.Ч., Юлиан М. и Николай Т.. Тези показания са логични, последователни и непротиворечиви и се подкрепят категорично от заключението на съдебномедицинската експертиза, както правилно се е обосновал и първоинстанционният съд.

В подкрепа на техните показания е изгледания в съдебно заседание пред Районен съд-С. видеозапис от момента на побоя в дома пострадалия, направен от неговия брат - свид. М. М.. Настоящият състав не споделя становището на защитата на подсъдимия доколкото записите и снимките от видеокамери имат качеството на предмети, носещи върху себе си следи от местопрестъплението или следи от самото престъпление, поради което могат да бъдат доказателствен източник. Записите се характеризират като веществени доказателства по смисъла на чл. 109 НПК, с всички произхождащи в тази връзка последици. Те не са веществени доказателствени средства, за които да се прилага регламентацията на чл. 125 и сл. от НПК. Материалните носители, съдържащи записите, са веществени доказателства, по см. на чл. 109 НПК, тъй като са предмети, върху които има следи от престъплението, или предмети, които могат да послужат за изясняване на обстоятелствата по наказателното дело от общ или частен характер. От гледна точка на НПК, материалният носител, съдържащ този запис, ведно с последния, се явява движима вещ, върху която престъплението е оставило следи. Записът се явява по същността си веществено доказателство и именно затова подлежи на задълбочено, всестранно и детайлно изследване, каквото е било извършено в първоинстанционния съд. В конкретния случай подсъдимият Л. е бил в дома на пострадалия, където свидетелят е извършвал видеозапис. Правилно защитата отбелязва, че този видеозапис е направен извън рамките на наказателния процес. Настоящият съдебен състав счита, че правилно Районния съд е ценил този запис като веществено доказателство по чл. 109 от НПК. Записът е извършен не на обществено място, а от обитателя на дома, в който подсъдимият е влязъл неканен, с цел саморазправа, което обстоятелство преодолява конституционната забрана по чл.32, ал. 2 от Конституцията на Република България.

Защитата претендира, че подсъдимият е действал при условията на афект или самоотбрана. Посочената защитна теза не се подкрепя от събраните по делото доказателства, поради което е необоснована. Видно от данните по делото, подсъдимият съвсем целенасочено е влязъл в дома на пострадалия въоръжен с гумена палка и е нанесъл удари на пострадалия. По отношение на претендирания афект, първоинстанционният съд е изложил подробни

аргументи защо не приема, че е налице такъв и в тази връзка правилно и обосновано е отказал назначаването на съдебно психиатрична експертиза. Особеното състояние, в което се е намирал деецът, предизвикано от животните на пострадалия в неговия двор и възникналите в тази връзка лоши отношения между тях, макар да не е посочено изрично в мотивите на Районен съд – С., явно е отчетено като смекчаващо вината обстоятелство при индивидуализацията на наказанието доколкото същото е близко до минимума, предвиден в закона.

Настоящият състав напълно споделя доводите на Районен съд-С., че подсъдимият е искал настъпването на конкретния вредоносен резултат . Основание за подобен извод е силата и насочеността на удара с гумената палка във важна жизнена зона като главата и то спрямо субект, който по никакъв начин не е проявил агресия.

Възражението на защитата за необоснованост на присъдата, настоящият състав намира за неоснователно и го оставя без уважение. Първоинстанционният съд правилно е анализирал събраните по делото доказателства, съдържащи се в свидетелските показания, писмените доказателства и заключението на съдебномедицинската експертиза и е направил своя обоснован извод досежно съставомерността на деянието и вината на подсъдимия. Мотивирал се е защо приема показанията на свидетелите, както и обясненията на подсъдимия, като изложените аргументи от Районен съд-С. се споделят напълно и от настоящия състав, който ги намира за обосновани и правилни.

Досежно исканията на въззивника "да отмените като оправдаете подсъдимия или измените постановената присъда като се съобразят афекта или ни е извършено при самоотбрана", настоящият състав счита, че същите са неоснователни. При налагане на наказанието Районен съд-С. е дал превес на смекчаващите вината обстоятелства, като е определил едно справедливо по вид, размер и начин на изтърпяване наказание, съобразявайки се с целите на наказанието, визирани в чл. 36 от НК.

Предвид изложените съображения, настоящата инстанция приема, че следва да бъде потвърдена като правилна Присъда № 155/26.10.2023 год. постановена по НОХД № 298/2023 год. по описа на Районен съд – С..

Предвид крайния изход на делото и с оглед разпоредбата на чл. 189, ал. 3 НПК, законосъобразно направените по делото разноси са възложени от първия съд в тежест на подсъдимия.

Следва да се присъдят направените от постр. Р. Ю. М. пред настоящата инстанция разноси - за адвокатско възнаграждение на адв. И. К. от АК-Я. – 1500лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6 и чл. 338 от НПК, съдът

РЕШИ:

Потвърждава Присъда № 155/26.10.2023 год. постановена по НОХД № 298/2023 год. по описа на Районен съд – С..

ОСЪЖДА подсъдимият Л. Ц. Л., с ЕГН:***** да заплати на постр. Р. Ю. М. направените от него пред настоящата инстанция разноси в

размер на 1500 /хиляда и петсдтотин/ лева.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____